

Soutěž: MOJE SOUKROMÍ! NEKOUKAT, NEŠŤOURAT!

POVÍDKA

Eva Faltýnková, [REDACTED]
Gymnázium, Brno, Vídeňská 47
639 00 Brno

Loutky internetu

Co mám dělat? Kryštof strnule seděl na posteli a prázdným pohledem hleděl na internetovou diskuzi na facebooku. Nemohl tomu uvěřit, jak se ty fotky mohly objevit na veřejnosti? Díval se na to a připadal si jako odsouzenec, když mu soud sděluje osud v cele. Každý si pod ty fotky něco přisadil, nějakou vtipnou, nechutnou poznámku o jeho ponížení a jeho takzvaní přátelé se tu nepokrytě bavili jako mrchožrouti na zdechlém zvířeti. A to on právě teď byl. Mrtvý. Společensky a životně vyřízený. Několik kluků, které neznal, mu napsalo svoje telefonní číslo.

Kryštof hodil notebookem vši silou o zeď, až se od stroje odtrhla obrazovka, vzal jednu část a začal jí mlátit o parapet, dokud vzduchem nelétaly šrouby a kryty bezostyšně neodkryly obnažené součástky, pak ji zahodil a rozkopal obrazovku na kousky. Neviděl pro slzy, co se mu draly z očí, a tak jen popadl deku a zabalil se do ní tak pevně, že se skoro dusil, skrčil se do jednoho z koutů v místnosti a přál si, aby ho pohltila černota, která se mu otupěle usazovala v těle. Co má dělat? Ohromeně zíral na své nohy, jako by je viděl poprvé a nemohl popadnout dech, jak na něj dopadala skutečnost. Všichni je viděli. Všichni o tom ví. Za chvíli se to dozví i jeho rodina. Bolela ho čelist, jak pevně zatíнал zuby, aby se nezačal nahlas smát, ale pak se záchvěvy smíchu změnilly v trhané vzlyky, které mu bránily dýchat.

„Kryštofe, jsi v pořádku?“

Zvedl hlavu a na chvíli si nemohl vzpomenout, kdeže vlastně je. Je doma, v pokoji, ten hlas je jeho máma. Kryštof rychle vstal. „Jo, všechno je v pohodě, mami, nechod' sem, nejsem oblečený!“ Sám byl překvapený klidem svého hlasu. Pro jistotu se postavil těsně za dveře, aby nemohla otevřít.

„Slyšela jsem nějaký hluk,“ ozvalo z prostoru za dveřmi.

Kryštof se rozhlédl po pokoji plném kovu a elektroniky. „Spadla mi polička mami. Dám to do pořádku, neboj.“ Nic nebylo dál od pravdy. Nic nebylo v pořádku, nic. A on je ten poslední, který ví, jak to napravit.

„Někdo ti tu nechal ve schránce dopis. Není tam napsaný, od koho je, ale je na něm tvoje jméno. Nechám ti ho přede dveřmi, ano?“

Kryštof jen tupě přikývl, než mu došlo, že ho matka nemůže vidět. „Ano,“ téměř zašeptal, a pak jen poslouchal, jak se od něj lehkými kroky vzdaluje. Jeho krásná, milující matka. Jak se na něj asi bude dívat, až se dozví pravdu? Pálilo ho v hrudi, jako oheň se mu po těle šířil děs, vztek, bezmocnost a hluboké nic, které nad všemi ostatními pocity vítězilo. Připadalo mu, jako by to tělo, které otevřelo dveře a roztrhlo nudně bílou obálku, mu ani nepatřilo. Jako ve snách zavřel a přečetl dopis. Bylo tam napsané jen jedno krátké slovo, velkými písmeny přes celý papír. DĚVKA.

Kryštof ještě pár minut nepohnutě zíral na papír, když tu se najednou začal nepřírozně, děsivě usmívat. Položil dopis na okraj postele a sám se posadil vedle něj s tváří stále v té nepřírozně grimase. Najednou bylo všechno dokonale jasné. Ozvalo se další zaklepání na dveře a o pár vteřin později uslyšel zpoza dveří matčin hlas.

„K večeri dnes udělám sýrový nákyp, nemáš s tím problém?“

Kryštof se málem nahlas rozesmál. Ne, on už nemá problém s ničím. Přinutil se být zticha. Jen odpověděl: „Ne mami, to bude skvělý,“ a pak už jen poslouchal, stále se usmívaje, klapot matčiných bot na dřevěné podlaze. Co ještě před tím musí udělat? Musí říct matce, že ji má rád, a že si nemohl přát lepší mámu. Obejmout tu napudrovanou věc, jeho sestru, a dát otci na hrob čerstvou kytku. S chladným pohledem vstal a vzal si na sebe čistou košili i kalhoty, pak konečně vystoupil z pokoje./opustil pokoj.